Napsal uživatel Martin Šlápota - Šlápi + Jitka Bílská - Stráša
Čtvrtek, 05 Listopad 2009 01:00

Den blbec

Keny se pomalu ploužil liduprázdnou ulicí od nádraží. Usárnu ledabyle hozenou přes rameno, klobouk naražený do čela, aby ho chránil před sněhem, který se vytrvale sypal z oblohy, v ruce cigaretu, ze které občas potáhl. Byl štědrý večer a za rozsvícenými okny si lidé užívali sváteční chvíle se svými blízkými. Na rozdíl od něj. Pro něj dnešní den představoval samotu, prázdnotu a beznaděj. Prostě den blbec, který jako by završoval dlouhodobé problémy, které ho poslední dobou postihovaly. Před měsícem přišel o práci a o novou ne a ne zakopnout, minulý týden mu zemřel otec a dneska ... Raději na to ani nechtěl myslet, snažil se špatné myšlenky zapudit, ale nedařilo se. Celý ten dnešní den se mu v hlavě promítal stále dokola jako špatný film.

***

Mezi ním a manželkou už to neklapalo delší dobu. Začalo to občasnými nedorozuměními, kterým ani nevěnoval pozornost, protože tak už to prostě chodí. Ale poslední dobou se intenzita hádek zvyšovala a v podstatě už si ani nevybavoval den, který by proběhl bez problémů. Byli si stále cizejší, neměli si už co říct a ani se moc nevídali. On stále častěji ujížděl na vandry, ona courala kdoví kde, hlavně, že tím předcházeli dlouhým hodinám beze slov, strávených v malém bytě. Ta jeho nezaměstnanost tomu také moc nepřidala a k hádkám přibyly i neustálé výčitky a osočování z neschopnosti a lenosti. Nesl to těžce, protože to byla právě žena, která se před pár lety rozhodla vrátit do rodného města. Teda spíš městečka, které, jak teď zjišťoval, nenabízí zrovna moc pracovních příležitostí. Našel si sice brigádu, ale ta díru v rozpočtu zacelit

nedokázala a uspořené rezervy byly pomalu na nule. V podstatě jim nezbylo ani na dárky, což Lída nesla velmi těžce. Byla za ty roky zpátky zvyklá na docela vysoký standard a nerada se smiřovala se stávající situací. Na Kenyho ranní návrh, že si udělají skromné, pohodové vánoce, jako kdysi, když spolu začali žít, proto reagovala tak, jak reagovala. Půlhodinový vyčítavý monolog vystřídala hodinová hádka, prokládaná hysterickými záchvaty, a korunu všemu nasadila prohlášením, že by se nejraději rozvedla. To bylo moc i na Kenyho - nevzmohl se ani na slovíčko obrany tušíce, že by stejně nepadlo na úrodnou půdu. Mlčky se oblékl, hodil na záda usárnu, kterou měl zabalenou stále, a zabouchl za sebou dveře.

Za hodinu už seděl u ohniště na svém oblíbeném fleku, kam poslední dobou často jezdíval srovnat si v hlavě, proč se mu život poslední dobou hroutí jak domeček z karet. Než nasedl do vlaku, zavolal ještě Spídymu a v rychlosti mu vylíčil co se stalo. Potřeboval si o všem s někým popovídat, dostat ze sebe pocity, které ho naplňovaly, a snad i slyšet nějaké to slovo útěchy. Ale hlavně se potřeboval ujistit v tom, že je ještě někdo, komu na něm záleží, komu není lhostejný, pro koho něco znamená. A kdo jiný by to měl být, než kamarád na život a na smrt, člověk, za kterého by dal ruku do ohně a to samé mohl očekávat od něj. Znali se spolu už od dětství, seděli v jedné lavici celou základku a dokonce se spolu sešli i na jedné cimře na vojně. Ale hlavně je spojovala láska k trampingu. Sjezdili spolu za ta léta celou republiku křížem krážem, vyráželi každý víkend, když to bylo jen trochu možné, a hodiny, prosezené u ohňů, by se daly počítat na stovky. Je pravda, že poslední dobou už se neviděli tak často jako dřív, ale bylo to pochopitelné. Spídy byl sice stále svobodný, ale měl tolik dalších aktivit, že čas na vandry hledal stěží. Keny zas horko těžko získával propustky doma. Ale když se podařilo termíny sladit, stálo to vždy za to a jejich společné akce byly balzámem na trampskou dušičku. Snad proto, že byli jak dvojčata, která naprosto stejně uvažují a konají, mnohdy jim stačil jediný pohled a nemuseli dál nic říkat. Byly samozřejmě drobnosti, které jednomu na druhém vadily, ale byly to v podstatě detaily, které všeobecnou pohodu nemohli narušit a spíše se kvůli nim dobírali. Spídymu na Kenym hodně vadilo jeho kouření a první ranní cigaretka, zapálená ve spacáku, ho přiváděla k šílenství. Keny byl zase trochu alergický na Spídyho smysl pro pořádek a detail. Že měl usárnu sbalenou jak ze žurnálu bylo v pořádku, že konzervy rovnal ve žracáku podle velikosti, se dalo snést, ale jeho večerní rituál, to bylo něco - žracák nad hlavou přezkami k hlavě, oblečení poskládané do vzorného komínku vedle hlavy, boty zase pečlivě srovnané u nohou, s tkaničkami pěkně dovnitř.

Teď seděl na zasněžené lavici, koukal střídavě do plamenů a na hodinky a doufal, že dnes večer komínek z oblečení uvidí. Spídymu se sice moc přijet nechtělo, ale slíbil, že udělá všechno pro to, aby dorazil a Keny mu věřil. Věděl, že je na něj spoleh. Šťoural klackem v ohništi a přemýšlel. O tom, co se změnilo, co udělal špatně, co udělat jinak, aby všechno bylo zase jako dřív. Snažil se najít nějaké řešení, ale místo toho se mu na mysl draly jen útržky jejich posledních hádek a konfliktů. Chtělo se mu z toho všeho brečet a samota tísnivé náladě zrovna nepřidala. Už dvakrát doznělo houkání vlaku za kopcem a Spídy nikde. Začínal tušit, že mu to dnes asi opravdu nevyjde a s padající tmou v něm dozrálo definitivní rozhodnutí - pokud neuslyší očekávané "ahoj" ani po posledním vlaku, který má dorazit za hodinu, sbalí se a vyrazí zpět domů. Přeci jen byl Štědrý večer a nechtěl být sám. Třeba už se Lída také uklidnila a alespoň v tento den se spolu třeba dokáží bavit jako manželé a zkusí si vše v klidu vyříkat. V duchu si připravoval řeč a otázky, přemýšlel jak na to, aby vše neskončilo zase hádkou a čas přitom letěl jak splašený. Dole pod kopcem zahoukal vlak.

***

Típl cigaretu o okap, oklepal sníh s kabátu a vstoupil do domu. U výtahu se ještě jednou zastavil a přemýšlel, zda dělá dobře. Na chvíli měl pocit, že návrat domů je vlastně taková jeho malá prohra v téhle bitvě. Ale pokud chtěl vyhrát celou válku, nic jiného mu nezbývalo. Cestou do pátého patra si v duchu dodával odvahy a když vystupoval z kabinky, měl pocit, že je najednou klidný, vyrovnaný a připravený se s celou situací poprat jako chlap. Odemkl dveře, nadechl se a vzal za kliku. Po pár sekundách žuchla usárna v chodbě těžce na zem a Keny vedle ní. Z ložnice se ozýval smích a u botníku stály cizí boty. Pečlivě srovnané, s tkaničkami pěkně dovnitř ...

_____

Martin Šlápota - Šlápi
3. místo v próze nad 23. let
Trapsavec 2009

Svědomí

jak přízrak
který se plíží z ohně dýmu
a hlasem vědomí
ti říká
Jdi se přiznat
jako by hrál
na prasklou okarínu

Nač litovat
vždyť nikdo nevrátí ti jízdné
radši se spakovat
a sbohem být
než ticho do uší tě řízne
…
A prázdná dlaň
to stigma samoty
ti vykrvácí
na boty

_____

Jitka Bílská - Stráša
3. místo v poezii oldpsavců
Trapsavec 2009